

[Justitsministeren.]

nets tarv gå forud for hensynet til forældrenes ret, for, som jeg vist har sagt det et par gange: forældrenes ret er ikke noget, der for mig er afgørende; det er derimod barnets tarv. Jeg mener ikke, forældrene har nogen egentlig ret i den forstand til barnet.

Jeg er enig med det ærede medlem i, at ægteskabsalderen og myndighedsalderen bør være den samme. Jeg er heller ikke helt uenig med det ærede medlem i, at det også vil være rimeligt, at man på dette område tilstræber en ligestilling mellem kønnene. Det ærede medlem har jo gjort sig til talsmand for en ændret formuleringspraksis; det har vi overvejet, og jeg har været kaldt til samråd om det. Det er en af de ting, som kan komme for i den kommission, som nu bliver nedsat.

Fru Rigmor Christensen talte om, at kvinden ofte er den økonomisk svage part, fordi kvinden ofte ikke har en særlig uddannelse. Heri er jeg ganske enig med det ærede medlem, og jeg er også klar over — jeg tror, det ærede medlem fru Hanne Reintoft var inde på det samme — at vi vedblivende må tage et hensyn til kvinden på dette område.

Så talte det ærede medlem om det ubehag, der er ved at gennemtvinge samkvemsretten ved fogdens hjælp. Her er jeg så aldeles enig med det ærede medlem. Jeg har haft den meget ubehagelige opgave et par gange i min tilværelse, i de første år jeg var ude som foged, at skulle gennemtvinge en sådan afgørelse, og jeg kan sige, at det er overordentlig ubehageligt. Jeg tror, det lykkedes mig at mægle forlig og nå til et resultat, men der er jo også tilfælde — uhyggelige tilfælde — hvor noget sådant ikke nås, og hvor der sker overordentlig stor skade. Men selv om dette kan være tilfældet, er det nødvendigt at have, om jeg så må sige, et yderste middel i lovgivningen. Jeg tør dog sige, at det er lige så nødvendigt, at de mennesker, der bliver sat til at udføre det, har forståelsen af, hvor forsigtig man skal være med at anvende dette middel, og jeg indrømmer, at de forældre, der forlanger det, meget ofte ikke tager hensyn til barnets tarv som det første og vigtige, men til deres egen ret.

Hr. Poul Dam anmodede om, at udvalget ville overveje de tanker, der er i det forslag,

det ærede medlem har fremsat. Det må jeg se som en ganske naturlig ting, og de vil indgå i kommissionens arbejde.

Det ærede medlem talte om, at det snarere var mandens end kvindens stilling, der var ændret i vort samfund. Ja, hvis der sker nogen ændringer, bliver begge parter stilling naturligvis ændret, og man kan vel sige, at der er en betydelig forskel i parternes stilling i ægteskabet i dag og i gamle dage; der er også en betydelig forskel i den stilling, som mænd i dag har over for kvinder, og den stilling, de havde f. eks. for 50 år siden.

Det ærede medlem fandt, at en ægteskabslov bør være udtryk for en almindelig opfattelse i samfundet, og heri er jeg ganske enig med det ærede medlem.

Det ærede medlem kritiserede, at der ikke havde fundet en tilstrækkelig indgående drøftelse sted i pressen. Jeg må nu sige, at jeg i og for sig synes, pressen har drøftet disse forhold meget. Der har været en række artikler, også mange udmærkede artikler, om ægteskabet, om både indgåelse og opløsning og retsvirkningen af det; men når nu vi går over til dette kommissionsarbejde, vil det naturligvis være meget formålstjenligt, om vi yderligere kan sørge for, at der kommer en drøftelse i gang. Jeg kan ikke huske, om det var fru Hanne Reintoft eller hr. Kjær Rasmussen, der talte om, at man ude omkring på møder burde tale mere om disse forhold, søge at få at vide, hvad folk mener, og høre de forskellige opfattelser, der kommer til udtryk; jeg er naturligvis ganske enig heri.

Fru Hanne Reintoft talte om, at borgerlig vielse måtte blive det almindelige. Jeg havde nær sagt: hvorfor egentlig det? Vi har de to muligheder. Præsterne er jo også tjenestemænd, de er også ansat af staten, og ønsker folk at blive kirkeligt viet, kan jeg ikke se, at vi skal tvinge dem til at blive borgerligt viet først. Men det er en af de ting, den fremtidige kommission skal tage stilling til.

Det ærede medlem talte om, at hvis vi fik adgang til øjeblikkelig skilsmisse uden angivelse af grunde, ville vi være fri for at have bestemmelserne om utroskab som skilsmissegrund. Ja, det er klart. Så ville det i alt fald være ganske unødvendigt at påberåbe sig utroskab; så ville man bare kunne